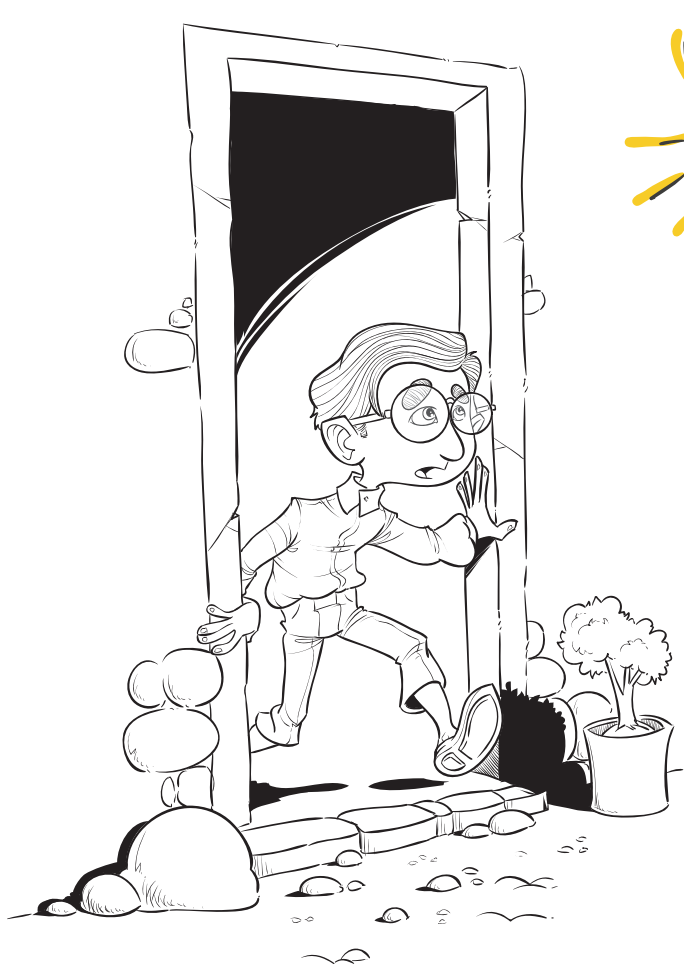

Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ήταν ένα ζεστό πρωινό του Ιούνη του 1891. Ο μικρός Νίκος, άνοιξε με δυσκολία τα μάτια του, ηκώθηκε από το κρεβάτι και έβαλε τα γυαλιά του. Δεν είχε εχολείο και θα περνούσε όλο το πρωινό παίζοντας με το αγαπημένο του χέρικο εκυλί, το Γκρέκο, ένα μικρόσωμο καφέ κανίς με μία γκρίζα ρίγα στην πλάτη που είχε αφήσει φεύγοντας από την Κρήτη ένας από τους πελάτες του πατέρα του.

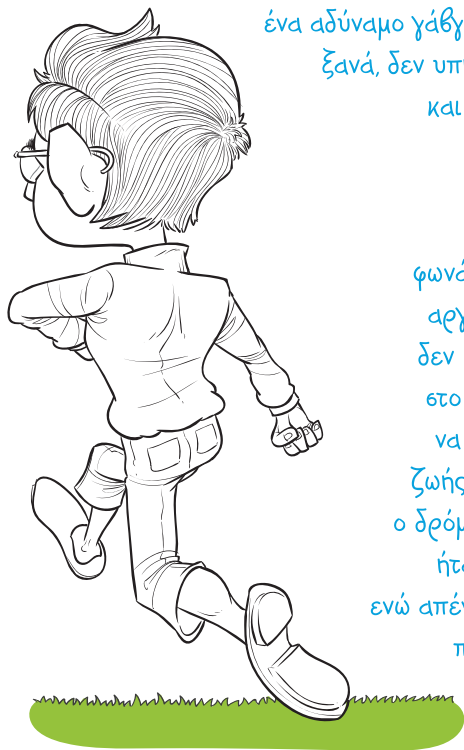
Βγήκε έξω στην αυλή, αλλά προς μεγάλη του απογοήτευση ο Γκρέκο δεν ήταν εκεί. «Θα είναι πάλι στη φίλη του τη Ράνια. Θα πάω να τον βρω», εκέφτηκε και βγήκε έξω στο δρόμο. Μετά από λίγο έφτασε στο σπίτι του γείτονα του κυρ Παντελή του ράφτη, του ιδιοκτήτη της Ράνιας.

– «Είδες το Γκρέκο κυρ Παντελή;» ρώτησε.

– «Ήρθε το πρωςί, αλλά έφυγε, τον είδα να κατεβαίνει προς την πύλη Ιησού», απάντησε ο άντρας δείχνοντας με το τεντωμένο του χέρι προς τα κάτω.

Φτάνοντας στην πύλη Ιησού παρατήρησε ότι δεν κυκλοφορούσε άνθρωπος στο δρόμο. Κοίταξε μέσα στην παλιά πύλη, όλα φαίνονταν πολύ σκοτεινά εκεί μέσα. Την ώρα που ήταν έτοιμος να κάνει μεταβολή και να συνεχίσει το ψάξιμό του αλλού, άκουσε από μέσα ένα αδύναμο γάβγισμα. Πλησίασε λίγο ακόμα και το άκουσε ξανά, δεν υπήρχε αμφιβολία, ο Τκρέκο ήταν εκεί μέσα και ο Νίκος έπρεπε να μπει να τον βρει, όσο και αν φοβόταν.

Προχώρησε μέσα στην πύλη διτακτικά φωνάζοντας το όνομα του εκύλου. Λίγα λεπτά αργότερα είδε στο βάθος ένα φως. Ο Τκρέκο δεν φαινόταν πουθενά και ο Νίκος βγήκε έξω στο δρόμο, αλλά μόλις το βλέμμα του άρχισε να καθαρίζει έπαθε το μεγαλύτερο σοκ της ζωής του! Τίποτα δεν έμοιαζε όπως το ήξερε: ο δρόμος ήταν μαύρος και τεράστιος, τα σπίτια ήταν γιγαντιαία, δεν υπήρχε χώμα πουθενά, ενώ απέναντι αναβόσβηνε ένας πράσινος σταυρός που έγραφε από κάτω «02/02/2015!».

Άρχισε να κατηφορίζει το δρόμο, έκτακτος από όλα όσα αντίκριζε και δεν αναγνώριζε. Δύο λεπτά αργότερα έφτασε στα λιοντάρια και εκεί, δίπλα στο συντριβάνι ήταν ένας άντρας και χόρευε.

«Συγχώμη», φώναξε με όση δύναμη μπορούσε. Ο άντρας έκανε μεταβολή χωρίς να σταματήσει να χορεύει. «Καλώς το αφεντικό!», βροντοφώναξε και γελούσαν ως και τα κατάμαυρα μουστάκια του.

«Αφεντικό» εκέφτηκε ο Νίκος, από πού και ως που; «Γιατί με λες αφεντικό;» «Αφεντικά είναι τα μικρά παιδιά που ξέρουν να γελάνε, όλοι οι μεγάλοι κλάβοι είμαστε, σου το υπογράφω εγώ, ο Αλέξης Ζορμπάς», ανταπάντησε εκείνος κάνοντας μια φιγούρα και χτυπώντας τα χέρια του στον αέρα.

«Μήπως είδες ένα κύκλο, μικρόσωμο, καφετί με άσπρη ρίγα στην πλάτη;» «Θαρρώ πως πήγε κατά κει, στον Κούλε», απάντησε ο Ζορμπάς και συνέχισε το χορό του.

Καθώς πλησίαζε στο κάστρο είδε από μακριά επίδες να πετάγονται ψηλά. Φτάνοντας ακόμα πιο κοντά είδε έναν άντρα να χτυπάει με δύναμη ένα γιαταγάνι στα βράχια. «Γιατί χτυπάς τις πέτρες;» του φώναξε από μακριά.

Ο άντρας γύρισε προς το μέρος του, είχε στο κεφάλι του περασμένο ένα μαύρο βαρίκι και από το στόμα του εξείχε ένα μεγάλο εκυλόδοστο. Ο Νίκος θα έπρεπε να φοβηθεί,

αλλά ο άντρας του δύμισε τον πατέρα του, τον καπετάν Μιχάλη, όπως τον φωνάζανε οι γείτονες.

«Τί δές;» του είπε άγρια ο άντρας.

«Πολύ νευριασμένος φαίνεσαι, γελάς ποτέ;»

Ο άντρας μαλάκωσε λίγο.

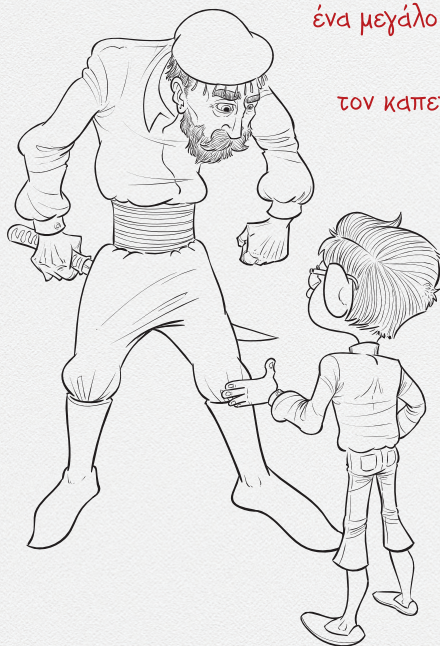
«Βαριά είναι η καρδιά μου και μόνο άμα λευτερωθεί η Κρήτη θα γελάσω».

«Μήπως είδες ένα εκύλιο;»

«Θαρρώ πως πήγε κατά κει» και έδειξε προς την άλλη πλευρά της πόλης.

Ο Νίκος ευχαρίστησε και πήρε ξανά δρόμο.

«Ελευθερία ή θάνατος», τον αποχαιρέτησε ο άντρας και συνέχισε ν' ακονίζει το γιαταγάνι του.

Μετά από ώρα αντίκρισε κάτι μεγάλες κόκκινες κολώνες και περίπου είκοσι παιδιά τα οποία στέκονταν δίπλα από ένα τεράστιο μακρόστενο μεταλλικό κουτί. «Από πού ξεφύτρωες εσύ;» τον ρώτησε ένα κοριτσάκι. «Από την πύλη Ιησού. Και εσείς;» Τα παιδιά τον ενημέρωναν ότι ήταν «το 8ο δημοτικό σχολείο Ηρακλείου», και του εξήγησαν όλη την ιστορία για το Μίνωα, το Μινώταυρο και το Θησέα. Ο μικρός Νίκος εντυπωσιάστηκε με τα παλάτια της Κνωσού, όμως γρήγορα θυμήθηκε τον Γκρέκο και ρώτησε τα παιδιά αν τον είχαν δει. Εκείνα απάντησαν πως όχι, αλλά ήξεραν ότι όλα τα εκυλιά της πόλης μαζεύονταν στο λόφο Μαρτινέγκο. «Είναι μακριά;» ρώτησε ο Νίκος και τότε εκείνα του είπαν ότι θα τον έπαιρναν

μαζί τους, θα τον έκρυβαν μέσα στο κουτί που το είπαν «πούλμαν» και θα έφταναν γρήγορα.

Έτσι και έγινε και σε λιγότερο από μία ώρα ο Νίκος ανέβαινε προς το λόφο Μαρτινέγκο.

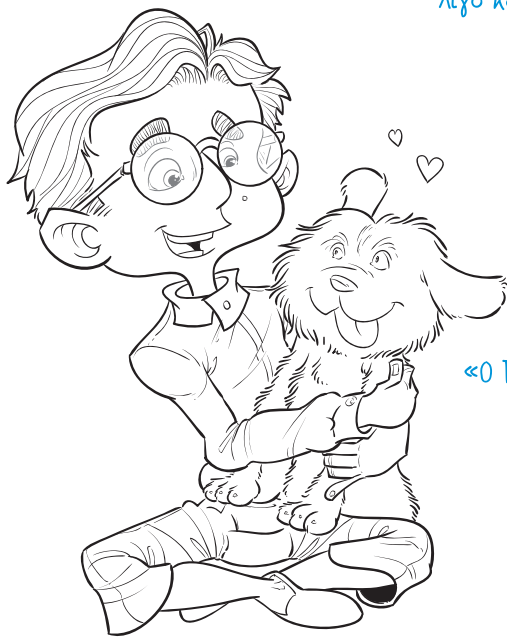
Λίγο πριν φτάσει στην κορυφή, του λόφου Μαρτινέγκο, είδε στη μέση του δρόμου έναν άντρα να κάθεται. Φορούσε μία μεγάλη κελεμπία με κουκούλα. Ο δρόμος ήταν πολύ στενός, θα έπρεπε να περάσει τελείως δίπλα του, αλλά δεν ήθελε, ο άντρας τον τρώμαζε. Έκανε μεταβολή και την ώρα που ήταν έτοιμος να κατηφορίσει άκουσε μια φωνούλα, σαν γάβγιμα και σαν ανθρωπίνη φωνή μαζί, να του φωνάζει, «Νίκο, εδώ είμαι». Δεν υπήρχε αμφιβολία ήταν ο Γκρέκο! Δεν μπορούσε να τον αφήσει τώρα που ήταν τόσο κοντά.

Άρχισε να περπατάει ξανά προς τα πάνω και όταν έφτασε δίπλα από τον άντρα εκείνος άνοιξε τα μάτια και τον κοίταξε, ο Νίκος δεν είχε ξαναδεί τόσο ήρεμο βλέμμα. «Μόνο με την αγάπη θα ξεπεράσεις τον τελευταίο πειρασμό» του είπε και του χαμογέλασε. «Πώς σε λένει;» τον ρώτησε ο Νίκος. «Φραγκίσκο, αν δέλει ο Θεός», είπε εκείνος και θήκωσε τα χέρια στον ουρανό.

Επιτέλους ο Νίκος έφτασε στην κορυφή και εκεί ήταν ο Τκρέκο! Το αγόρι και το κυλί αγκαλιάστηκαν και έμειναν για λίγο ακίνητοι. Από το σημείο που θρίεσκονταν φαινόταν όλη η πόλη και ο Νίκος εκέφτηκε ότι αυτό ήταν ένα μέρος που θα μπορούσε να ξεκουραστεί κανείς και να αγναντεύει το αγαπημένο του Ηράκλειο. Όμως πώς θα γύριζε σπίτι, πώς θα γύριζε στην εποχή του; Έκλεισε τα μάτια, έπρεπε να ξεκουραστεί λίγο και μετά θα έβλεπε τι θα έκανε. Χωρίς να το καταλάβει αποκοιμήθηκε.

Όταν ξύπνησε το πρώτο που αντίκρισε ήταν το αβεστωμένο ταβάνι του δωματίου του και το βλέμμα της μάνας του να του χαμογελάει. «Έπεσε ο πυρετός», είπε και του χάιδεψε το κούτελο. «Ο Τκρέκο, πού είναι;» «Έξω, με τη Ράνια». «Μάνα, θα μου φέρεις την πλάκα και τον κοντυλοφόρο μου;»

«Πρέπει να γράψω αυτά που είδα, να γράψω μια αναφορά στον Τκρέκο...»

Τα κείμενα του παραμυθιού γράφτηκαν από τους μαθητές του 8^{ου} Δημοτικού Σχολείου Ηρακλείου, στο πλαίσιο ειδικού εργαστηρίου «workshop» δημιουργικής γραφής.

Οι μαθητές που συμμετείχαν ήταν:

Τμήμα 1^ο, Τάξεις Γ'-Δ': Ζαρμπαφή Μαρία, Καραπαναγιώτης Γιώργος, Κονόμι Ερισέλντα, Κουναλάκη Μαρίνα, Μπαντουβά Μιχαέλα, Μπερουασβίλη Δημήτρης, Ντεμίρι Ανιέζα, Ντεμίρι Μπέρι, Παρασύρης Ηλίας Μιχάλης, Τρυπιδάκης Ιωάννης, Χριστοδουλάκης Νικόλαος

Τμήμα 2^ο, Τάξεις Ε'-ΣΤ': Βρυθιάς Ιωάννης, Γαραζανάκης Παρασκευάς, Θωμαδάκης Μιχαήλ, Κουντούρης Κων/νος, Κουτεντάκης Μιχαήλ, Λυδακάκη Μαρίνα, Μανδαλενάκης Στυλιανός, Μοσχογιαννάκη Ειρήνη, Παναγουλάκη Άννα, Παρασκευοπούλου Πελαγία, Σάχου Μάριο, Σεμιανάκου Δημήτρης, Σεργιδάκης Γεώργιος Χρήστος, Χυσενάι Ντορίνα

Υπεύθυνοι Εκπαιδευτικοί: 1^ο τμήμα, Γαραζανάκη Ελένη & Βλαχάκη Αγγελική και 2^ο τμήμα, Κυρλάκη Μανουέλα.

Διευθύντρια Σχολείου: Θωμία Καραμάνου

Εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής: LaCulturela - Λευτέρης Παννακουδάκης (www.laculturela.gr)
Τα σκίτσα έγιναν από τον Νικόλα Στεφαδούρο (www.stefadourous.gr)

Το έργο «Δράσεις Προβολής και Δικτύωσης ΟΣΑΑ ΔΗΜΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ», Ολοκληρωμένο Σχέδιο Αστικής Ανάπτυξης (ΟΣΑΑ) Ηρακλείου «Ηράκλειο κάθε βήμα ... ένα ταξίδι στην Ιστορία» υλοποιείται από το Δήμο Ηρακλείου, στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Κρήτης & Νήσων Αιγαίου 2007-2013» της προγραμματικής περιόδου «ΕΣΠΑ 2007-2013» με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης).

Υλοποίηση Πράξης Τμήμα Προστασίας & Ανάδειξης Παλιάς Πόλης, Οικιστικών Συνόλων & Ενετικών Τειχών, Δ/ση Τεχνικών Έργων & Μελετών.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης
Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΤΠΑ)

